

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 1Sa/7/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7018200126
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotora
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7018200126.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci žalobcu: L. Q. T., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť D. J., bez cestovného dokladu, toho času umiestnený v Ú. X. I. X. C. Q., zastúpený JUDr. Mariannou Lechmanovou, advokátkou, Štúrova 20, 040 01 Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície PZ Žilina, Kuzmányho 26, 012 23 Žilina, o správnej žalobe vo veci zaistenia zo dňa 11.01.2018 proti rozhodnutiu žalovaného č. PPZ-HCP-BB7-28-015/2018-AV zo dňa 04.01.2018, takto

rozhodol:

I./ Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície PZ Žilina, Kuzmányho 26, 012 23 Žilina č. PPZ-HCP-BB7-28-015/2018-AV zo dňa 04.01.2018, týkajúce sa žalobcu: L. Q. T., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť D. J., bez cestovného dokladu.

II./ N a r i a d ť u j e žalovanému, aby žalobca: L. Q. T., nar. XX.XX.XXXX, bol bezodkladne prepustený zo zaistenia.

III./ Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa správnu žalobou zo dňa 11.01.2018 domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB7-28-015/2018-AV zo dňa 04.01.2018 a nariadenia jeho bezodkladného prepustenia zo zaistenia. S podanou žalobou nesúhlasil v celom rozsahu z dôvodu, že žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci, napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň je nepreskúmateľné. Poukázal na to, že prvotne bol zaistený dňa 14.11.2017 podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, pričom dňa 04.01.2018 bol prepustený zo zaistenia na základe právoplatného rozhodnutia súdu, ktorý rozhodnutie o zaistení zrušil a nariadil bezodkladné prepustenie na slobodu. Následne však bol opätovne zaistený napadnutým rozhodnutím.

2. Uviedol, že spolu so žalobcom sa v zariadení pre cudzincov nachádzajú na základe samostatného rozhodnutia aj jeho manželka, aj maloleté deti, pričom vzhľadom k tomu, že títo sa nachádzajú v zariadení na základe dvoch samostatných správnych rozhodnutí navrhol, aby súd posudzoval oba prípady vo vzájomných súvislostiach, nakoľko rozhodnutie súdu vo veci toho ktorého rodiča bude mať dopad na rodinu ako celok, ako aj z dôvodu, že maloleté deti žalobcu sú odkázané na jeho fyzickú opateru a pomoc. Zdôraznil, že jeho zaistenie nie je výnimočnou okolnosťou a nie je ani v súlade so zásadou nevyhnutnosti a proporcionality, nakoľko existujú inej menej invazívne riešenia, ktoré mal v danom prípade žalovaný aplikovať.

3. Zároveň poukazoval na to, že bol zaistený za účelom prípravy a následného odovzdania do iného členského štátu v zmysle Dublinského nariadenia III, pričom v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je potrebné preveriť realnosť naplnenia účelu zaistenia a teda skúmať realnosť vykonania odsunu štátneho príslušníka tretej krajiny z územia Slovenskej republiky. Policajné orgány sú teda povinné už pri zaistovaní žiadateľa za účelom jeho odovzdania do iného členského štátu skúmať účelnosť a efektivitu zaistenia a teda či realizácii účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky (rozsudok sp. zn. 1Szak/19/2016 zo dňa 03.01.2017 a 1Szak/1/2017 zo dňa 24.01.2017). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa pri preskúmaní rozhodnutí o zaistení cudzincov vyjadril aj k otázke skúmania prijímacích podmienok pre žiadateľov o azyl v členskom štáte, do ktorého má byť zaistený žiadateľ vrátený, pričom v súlade s ustálenou súdnou praxou bol žalovaný povinný pri rozhodovaní o zaistení v predmetnej veci nielen poukazovať na právnu úpravu zaistovania žiadateľov za účelom ich odovzdania v zmysle Dublinského nariadenia III, ale mal sa zaoberať i dôsledkami uskutočniteľnosti predpokladaného postupu, či prijímacími podmienkami v dožiadanom členskom štáte, t. j. Rumunsku. Keďže tak nespravil pochybil a nedostatočne zistil skutkový stav veci a preto je v tomto smere jeho rozhodnutie nepreskúmateľné. Bolo jeho povinnosťou zaobstaráť si dostatok informácií o krajine, kam má byť žalobca transferovaný a dostatočne ustáliť, či je dožiadaná členská krajina schopná a ochotná žalobcu prevziať. Žalovaný dôsledne neposúdil a nedostatočne zistil skutkový stav veci vo vzťahu k prijímacím podmienkam žiadateľov o azyl v Rumunsku. Z týchto dôvodov považoval rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre absentujúcu právnu úvahu žalovaného ohľadom reálnej uskutočniteľnosti dublinského návratu žalobcu do Rumunska a teda účelnosti jeho zaistenia, ako aj z dôvodu absencie zisťovania a vyhodnotenia aktuálnej situácie žiadateľov o azyl a ich prijímacích podmienok v Rumunsku. Rovnako mal za to, že žalovaný nepostupoval v intenciách názoru krajského súdu vysloveného v zrušujúcom rozhodnutí, ktorým bolo nariadené prepustenie žalobcu z Ú. Q., nakoľko dané bolo vykonané iba formálne, s cieľom zadržať žalobcu ihneď za bránou útvaru a vydať mu nové, doplnené a opravené rozhodnutie.

4. Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. PPZ-HCP-BB7-28-015/2018-AV zo dňa 04.01.2018 podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „zákon o pobyte cudzincov“ resp. „ZoPC“) zaistil žalobcu (ďalej žalovaným označovaného ako „účastník konania“) na základe oznámeného a začatého konania na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia do odovzdania v zmysle Nariadenia Rady (ES) č. 604/2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej „Dublinské nariadenie III“) najdlhšie však do 06.03.2018. Zároveň podľa § 88 ods. 5 rozhodol o jeho umiestnení v Ú. X. I. X. C. Q. (ďalej „Ú. Q.“).

5. Konštatoval, že totožnosť a prvotné azylové konanie v Rumunskej republike bolo zistené a potvrdené na základe výstupu z informačného systému, pričom bolo zistené, že Rumunská republika zaevidovala účastníka konania ako žiadateľa o azyl na ich území. Na Dublinskom stredisku SR bolo zistené, že bolo vydané rozhodnutie o ich odovzdaní do iného členského štátu. Tento sa mal zdržiavať na území Rumunskej republiky a nie opustiť územie štátu, kde požiadal o udelenie azylu a vycestovať na územie iného štátu Únie bez príslušných oprávnení. Rumunská republika, ako zodpovedný štát, je povinná v zmysle článku 18 ods. 1 písm. d) Dublinského nariadenia III prijať späť štátneho príslušníka tretej krajiny alebo osobu bez štátnej príslušnosti, ktorých žiadosti boli zamietnuté a ktorí podali žiadosť v inom členskom štáte alebo ktorí sa nachádzajú na území iného členského štátu bez povolenia na pobyt. Nevyhnutným podkladom pre zaistenie a pre vydanie rozhodnutia o zaistení v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC je preukázanie existencie prvotného konania podľa Dublinského nariadenia III a skutočnosť, že Rumunská republika je štátom, kde účastník konania prvotne požiadal o azyl. Počas konania o azyle sa mal zdržiavať v tejto hostiteľskej krajine, túto povinnosť nedodrжал, opustil územie štátu v ktorom požiadal o udelenie azylu a vycestoval z územia hostiteľskej krajiny na územie SR, kde bol zadržaný v úkryte nákladného automobilu, čím nedodrжал podmienky azylového konania a neoprávnene vycestoval do inej krajiny bez oprávnenia.

6. Doplnil, že lustráciou v informačnom systéme MIGRA zistil, že dňa 06.12.2017 bol Migračnému úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej „MÚ MV SR“) doručený list z Riaditeľstva pre azyl a integráciu Generálneho inšpektorátu pre migráciu Ministerstva vnútra Rumunskej republiky, ktorým táto prijala zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl, tohto prijme a súhlasí s jeho transferom.

7. Správny orgán mal za to, že účastník konania je osobou, u ktorej je značné riziko úteku (svojoľný odchod z územia iného štátu, vyjadrenie účastníka konania v spisanej zápisnici, nelegálny pohyb za pomoci prevádzča) a nezaistením by hrozilo, že bude zmarený samotný účel konania o odovzdaní, ktoré nie je v kompetencii správneho orgánu a preto je potrebné mať účastníka konania k dispozícii počas procesu návratu v zmysle Dublinského nariadenia III. Z uvedeného vyplýva riziko úteku, ako aj neschopnosť vlastnej starostlivosti o svoju osobu po materiálnej, zdravotnej a existenčnej stránke (bez akýchkoľvek dokladov totožnosti, bez finančných prostriedkov, nedokázanie sa vrátiť späť na územie Rumunskej republiky, snaha o presun do iného štátu za pomoci prevádzča).

8. Mal zato, že v prípade účastníka konania nie je možné uplatniť alternatívne donucovacie opatrenia, ale je potrebné zaistiť ho a tak odovzdať do krajiny, ktorá je príslušná na konanie o udelenie azylu, pričom nemá k dispozícii dostatočné finančné prostriedky k zabezpečeniu starostlivosti o svoju osobu, nevie si zabezpečiť stravu, oblečenie, zdravotnú starostlivosť, ani adekvátne ubytovanie z vlastných zdrojov a ani si ich nevie nijako zabezpečiť od iných osôb. Taktiež aj samotný proces postupu v zmysle Dublinského nariadenia III trvá určitú dobu a nie je možné ho vykonať okamžitým odovzdaním prijímajúcej strane.

9. Pokiaľ sa týka stanovenia doby zaistenia uviedol, že v súlade s § 88 ods. 4 ZoPC, ako aj na základe odporúčania Dublinského strediska a v zmysle článku 28 Dublinského nariadenia III stanovil dĺžku doby zaistenia najdlhšie do 06.03.2018, pričom táto doba je podľa správnej úvahy a skúsenosti dublinských konaní priamo úmerná dobe zabezpečenia všetkých potrebných náležitostí k realizovaniu konania v zmysle Dublinského nariadenia III, pričom zobrať do úvahy skutočnosť, že už bolo začaté konanie v zmysle daného nariadenia, ktoré v súčasnosti už prebieha a vykonávajú sa úkony k jeho realizácii, čo trvá určitú dobu, pretože ide o konanie smerom do iného štátu, ktorý priamo nesusedí so Slovenskom a zabezpečuje ho administratívne iný orgán. Stanovenú dĺžku zaistenia ovplyvnila aj súčasná situácia v oblasti migrácie, utečeneckej krízy, náporu na štátne hranice Únie a riešenia štátnych príslušníkov tretích krajín v zmysle Dublinského nariadenia III smerom do krajiny, kde prvýkrát požiadal o udelenie azylu a je dôvodom na určenie stanovenej doby zaistenia a individuálneho prístupu k riešeniu. V rámci skúmania realizovateľnosti účelu zaistenia rovnako zistil, že Rumunská republika je ochotná a schopná účastníka konania prijať.

10. Dodal, že skúmal aj podmienky v Rumunskej republike, ako aj to, či vrátením účastníka konania nedôjde k porušeniu absolútneho zákazu zlého zaobchádzania so žiadateľmi o azyl a porušeniu princípu „non-refoulement“, ako aj čl. 3 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (ďalej len „Dohovor“) a čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pričom zabezpečil jednak správy z Veľvyslanectva Slovenskej republiky v Bukurešti, Úradu policajného pridelenca v Bukurešti a Migračného úrad MV SR. Z vyhodnotenia týchto správ, ako aj správ organizácií ako EASO, AIDA, AGERPRES, Global Detention Project, výročnej správy Ministerstva zahraničných vecí USA o stave dodržiavania ľudských práv v Rumunsku. Na základe predmetných správ žalovaný dospel k záveru, že ide o bezpečnú krajinu a transferom účastníka konania nedôjde k porušeniu čl. 3 Dohovoru, ani čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a neexistujú prekážky na jeho vrátenie do Rumunskej republiky, kde požiadal o udelenie azylu.

11. Správny orgán preto na základe šetrení, ako aj z listinných dôkazov dospel k záveru, že zaistením nie sú porušené práva účastníka konania s ohľadom na platnú legislatívu a prepustenie by znamenalo nedodržiavanie zákona štátu, na ktorého výsosťnom území sa účastník konania nachádza a pokračovanie v páchaní priestupku na úseku pobytu. Na základe vyššie uvedeného mal za to, že uprednostnenie verejného záujmu je dostatočne odôvodnené s ohľadom na zásah do práv účastníka.

12. Zaoberal sa rešpektovaním článku 8 ods. 1 Dohovoru, pričom účastník konania nemá na území SR žiadnu blízku rodinu, žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území, keďže žiadosť o medzinárodnú ochranu podal na území SR. Rovnako aj jeho zaistenie je v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, a to vzhľadom k začatiu konania na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu, rizika úteku a neoprávneného vstupu na územie členského štátu Únie.

13. Záverom dodal, že považoval za preukázané, že sú splnené podmienky na postup podľa § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC, pretože zaistenie je potrebné na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu

podľa osobitného predpisu, ako aj z dôvodu značného rizika. Preto rozhodol o jeho zaistení z dôvodu, že ak by nebolo realizované zaistenie, jeho pobyt na území SR by bol neznámy, existuje značné riziko úteku za pomoci prevádzáčov, účastník konania by sa mohol nelegálne pohybovať a skrývať a tým by jeho pobyt správnomu orgánu nebol známy, takže by nemohlo dôjsť k realizácii výkonu v zmysle Dublinského nariadenia III, čím by bolo zmarené konanie samotného zabezpečenia prípravy a výkonu v zmysle uvedeného nariadenia. Tento nepožiadaval a ani nemal v úmysle požiadať na správnom orgáne o medzinárodnú ochranu, čo zvyšuje značné riziko úteku a správnu úvahu o jeho nelegálnom pobyte a pohybe aj v iných krajinách, čo by hrozilo v prípade nezaistenia. Poukazoval na ustálenú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý vo svojej judikatúre vyslovil, že zmluvné štáty majú právo kontrolovať vstup, pobyt a odchod cudzincov z ich územia.

14. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 23.01.2018 navrhol správnu žalobu zamietnuť. Uviedol, že pokiaľ žalobca v správnej žalobe uvádza, že žalovaný vykonaným dokazovaním dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že jeho právny záver na prijímacie podmienky žiadateľov o azyl v Rumunsku sú dostatočné, je nesprávny. Na konci roka 2017 skúmal podmienky pre žiadateľov o azyl v Rumunsku, pričom v rámci zisťovania aktuálnej situácie žiadateľov o azyl v Rumunsku dožiadal Veľvyslanectvo Slovenskej republiky v Bukurešti, Úrad policajného pridelenca v Bukurešti a Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o preverenie bezpečnostnej situácie v Rumunsku, ako aj možnému porušeniu absolútneho zákazu zlého zaobchádzania so žiadateľmi o azyl v zmysle článku 3 Dohovoru a článku 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, pričom vyhodnotením získaných relevantných informácií dospel k záveru, že Rumunská republika je bezpečnou krajinou a transferom účastníka konania do Rumunska nedôjde k porušeniu článku 3 Dohovoru, ani článku 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a neexistujú prekážky na jeho vrátenie do Rumunskej republiky, kde požiadal o azyl.

15. K skutočnosti, že nezohľadnil, že spolu so žalobcom sú v zariadení pre cudzincov na základe samostatného rozhodnutia aj jeho manželka a deti uviedol, že počas konania sa zaoberal otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života účastníka konania v zmysle článku 8 ods. 1 Dohovoru, pričom ani účastník konania, ani zúčastnený maloletý cudzinec nemajú na území SR žiadnu blízku rodinu, žiadne záväzky, nemajú k nej žiadne väzby, ani relevantné dôvody na zotrvanie na jej území, keďže žiadosť o medzinárodnú ochranu podali na území Rumunskej republiky. Zároveň konštatoval, že vzhľadom k začatiu konania na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu, rizika úteku a neoprávnenému vstupu na územie iného štátu Únie je jeho zaistenie aj v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Na základe šetrení, ako aj listinných dôkazov dospel k záveru, že zaistením nie sú porušené práva účastníka konania s ohľadom na platnú legislatívu a prepustenie by znamenalo nedodržanie zákona štátu, na ktorého výsostnom území sa nachádza a pokračovanie v páchaní priestupku na úseku pobytu. Preto mal zato, že uprednostnenie verejného záujmu je dostatočne odôvodnené s ohľadom na zásah do práv účastníka konania.

16. Podľa § 88 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov, Policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, 85) ak existuje značné riziko jeho úteku.

17. K poznámke 85) je uvedené - Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

18. Podľa § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, Rizikom úteku štátneho príslušníka tretej krajiny sa rozumie stav, keď na základe dôvodnej obavy alebo priamej hrozby možno predpokladať, že štátny príslušník tretej krajiny ujde alebo sa bude skrývať, najmä ak nemožno jeho totožnosť ihneď zistiť, nemá udelený pobyt podľa tohto zákona alebo ak mu hrozí uloženie zákazu vstupu na viac ako tri roky.

19. Podľa § 88 ods. 4 prvá a druhá veta zákona o pobyte cudzincov, Štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov.

20. Podľa § 89 ods. 1 písm. a) a písm. b) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

21. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar je povinný d) skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

22. Podľa čl. 2 písm. n) Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 riziko úteku je existencia dôvodov v konkrétnom prípade, ktoré sa zakladajú na objektívnych kritériách vymedzených právom, pre ktoré sa možno domnievať, že žiadateľ alebo štátny príslušník tretej krajiny alebo osoba bez štátnej príslušnosti, na ktorých sa vzťahuje konanie o odovzdaní, môžu utiecť.

23. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „Dohovor“), Každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

24. Podľa čl. 3 Dohovoru, Nikoho nemožno mučiť alebo podrobiť neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

25. Podľa čl. 16 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, Nikoho nemožno mučiť, ani podrobiť krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

26. Podľa § 2 ods. 7 zákona o pobyte cudzincov, Zraniteľnou osobou je najmä maloletá osoba, osoba so zdravotným postihnutím, obeť obchodovania s ľuďmi, osoba staršia ako 65 rokov, tehotná žena, slobodný rodič s maloletým dieťaťom a osoba, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násillia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov.

27. Podľa § 88 ods. 8 zákona o pobyte cudzincov, Ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na maloletú osobu, ktorá nemá zákonného zástupcu. Iné zraniteľné osoby možno zaistiť len v nevyhnutnom prípade a na čo najkratší čas.

28. Podľa článku 3 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

29. Podľa článku 9 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, zabezpečia, aby dieťa nemohlo byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, ibaže príslušné úrady na základe súdneho rozhodnutia a v súlade s platným právom a v príslušnom konaní určia, že také oddelenie je potrebné v záujme dieťaťa. Také určenie môže byť nevyhnutné v niektorom konkrétnom prípade, napríklad, ak ide o zneužívanie alebo zanedbávanie dieťaťa rodičmi alebo ak rodičia žijú oddelene a treba rozhodnúť o mieste pobytu dieťaťa.

30. Podľa článku 22 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, robia opatrenia, potrebné na zabezpečenie toho, aby dieťa, žiadajúce o priznanie postavenia utečenca alebo ktoré sa v súlade s platným medzinárodným alebo vnútroštátnym právom a postupom považuje za utečenca, nech už je v sprievode svojich rodičov, iných osôb, alebo bez sprievodu, dostalo potrebnú ochranu a humanitárnu pomoc pri využívaní práv ustanovených týmto Dohovorom a inými dokumentmi v oblasti medzinárodného humanitárneho práva a ľudských práv, ktorého sú uvedené štáty zmluvnými stranami.

31. Podľa bodu 13 úvodných ustanovení Dublinského nariadenia III, V súlade s Dohovorom Organizácie Spojených národov o právach dieťaťa z roku 1989 a Chartou základných práv Európskej únie by členské štáty pri uplatňovaní tohto nariadenia mali predovšetkým zvažovať najlepšie záujmy dieťaťa. Pri

posudzovaní najlepších záujmov dieťaťa by mali členské štáty náležite zohľadniť najmä blaho a sociálny rozvoj, bezpečnosť a ochranu a názory maloletej osoby s ohľadom na jej vek a vyspelosť, vrátane jej osobnej situácie. Okrem toho by sa z dôvodu mimoriadnej zraniteľnosti maloletých osôb bez sprievodu mali pre ne stanoviť osobitné procesné záruky.

32. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“), Tento zákon sa vzťahuje na konanie, v ktorom v oblasti verejnej správy správne orgány rozhodujú o právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

33. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku, Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

34. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav vecí a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

35. Podľa § 46 Správneho poriadku, Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

36. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku, Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

37. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

38. Pokiaľ sa týka súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia, správny súd právne uzatvára:

39. Predmetom konania bolo preskúmanie napadnutého rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BB7-28-015/2018-AV zo dňa 04.01.2018, ktorým žalovaný v zmysle § 88 ods. 1 písm. c) ZoPC zaistil žalobcu na základe oznámeného a začatého konania na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu prevozu podľa osobitného predpisu. Podľa § 88 ods. 4 ZoPC stanovil dĺžku doby zaistenia do odovzdania v zmysle Dublinského nariadenia III, najdlhšie však do 06.03.2018 s tým, že ho umiestil v Ú. X. I. X. C. V. Q..

40. Predpokladom zaistenia žalobcu v zmysle citovaného ustanovenia je naplnenie účelu zaistenia, ktorým má byť zabezpečenie prípravy alebo jeho výkonu podľa osobitného predpisu, ktorým v danom prípade je Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013, ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (Ú.v. EÚ L 180, 29.6.2013).

41. V prípade žalobcu bolo z informačných systémov zistené, že požiadal o udelenie azylu na území Rumunskej republiky, pričom danú skutočnosť oznámil správny orgán Dublinskému stredisku ako dôvod na začatie konania podľa vyššie uvedeného medzinárodného právneho predpisu. Rumunská republika dňa 06.12.2017 prijala zodpovednosť za posúdenie žiadosti o azyl žalobcu, tohto prijme a súhlasí s transferom.

42. Z konania správneho orgánu vyplýva, že žalobca požiadal o udelenie azylu na území Rumunska, čím táto krajina je zodpovedná za účastníka konania v zmysle Dublinského nariadenia - Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013.

43. Z ustanovenia § 206 ods. 3 Správneho súdneho poriadku vyplýva, že správny súd posudzuje správnu žalobu vo veciach zaistenia neformálne a nie je pri svojom rozhodovaní viazaný žalobnými bodmi.

44. V zmysle tejto právnej úpravy správny súd môže preskúmať rozhodnutie správneho orgánu vo veciach zaistenia aj neformálne bez ohľadu na uplatnené dôvody. Ak teda pri prieskume rozhodnutia správny súd zistí aj štátnym príslušníkom tretej krajiny neuplatnený dôvod nezákonnosti rozhodnutia o zaistení, bude oprávnený a povinný žalobe vyhovieť.

45. Posudzovaním správnej žaloby v zmysle kritérií uvedených v § 206 ods. 3 Správneho súdneho poriadku správny súd dáva do pozornosti, že v inom konaní správneho orgánu boli zaistené na základe samostatného rozhodnutia aj žalobcova manželka a maloleté deti, ktorých konanie o preskúmanie rozhodnutia je vedené na tunajšom súde pod sp. zn. 6Sa/7/2018. Zaistenie žalobcu nemožno posudzovať izolovane, ale obidva prípady musia byť posudzované vo vzájomných súvislostiach. Kasačný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach zdôrazňoval potrebu posudzovať v prípade zaistenia maloletých detí najlepší záujem dieťaťa v zmysle čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa.

46. Z judikatúry ESĽP vyplýva, že deti by nemali byť pozbavované osobnej slobody a to bez ohľadu na to, či majú zákonného zástupcu alebo sú bez sprievodu. Rovnako vo viacerých prípadoch rozhodol, že umiestnenie detí v zariadeniach, kde boli pozbavené osobnej slobody, bolo porušením čl.3 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 3 Dohovoru.

47. V tomto kontexte súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prezentovanú v rozsudku sp. zn. 10Sza/12/2016 zo dňa 14.6.2016 (Judikát roka 2017). V zmysle predmetného rozsudku správny orgán musí s poukazom na najlepší záujem dieťaťa (zakotvený v článku 3 odsek 1 Dohovoru o právach dieťaťa, ktorý zaručuje dieťaťu právo na posúdenie jeho alebo jej najlepších záujmov a ich prvoradá zohľadnenie pri akýchkoľvek krokoch alebo rozhodnutiach, ktoré sa ho týkajú, tak vo verejnej, ako aj v súkromnej sfére), postupovať obozretne pri umiestňovaní detí spolu s rodičom v Ú. X. I. a pri úvahe o ich umiestnení by nemal opomenúť, že najlepší záujem dieťaťa, ktorý je vyjadrením hodnôt, na ktorých je postavený systém ochrany práv dieťaťa, nie je možné účinne dosiahnuť bez reflektovania na judikatúru ESĽP, ktorá ohľadne pozbavenia osobnej slobody dieťaťa a ochrany práv a najlepšieho záujmu dieťaťa vo veciach zaistenia maloletých cudzincov najmä tých, ktorí sú v sprievode rodičov, opakovane konštatovala porušenie čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa, ako aj čl. 3 Európskeho dohovoru o ľudských právach.

48. Kasačný súd považoval za dôležité tiež zdôrazniť, že deti by nemali byť postihované za imigračný status svojich rodičov (t.j. za to, že ich rodičia cestujú bez potrebných dokladov, resp. s pozmenenými dokonca falšovanými dokladmi), ani za ich predchádzajúce správanie, ktoré je vyhodnocované ako riziko úteku. Pritom poukazoval na rozhodovaciu prax ESĽP vyjadrenú v rozsudku zo dňa 19.01.2012, vo veci Popov proti Francúzsku sťažnosť č. 39472/07 a 39474/07, rozsudku zo dňa 12.10.2006 vo veci Mubilanzila Mayeka a Kaník Mitunga v. Belgicko (sťažnosť č. 13178/03) a rozsudku zo dňa 19.01.2010 vo veci Muskhadzhiyeva i. v. Belgicko (č. 41442/07).

49. Z tohto pohľadu treba identifikovať intenzitu zásahu do súkromného a rodinného života žalobcu v dôsledku napadnutého rozhodnutia o zaistení a intenzitu porušenia zákona, ktoré viedlo k jeho vydaniu. Zo samotnej podstaty princípu primeranosti totiž vyplýva, že sa hodnotí „niečo k niečomu“, v danom prípade to mal byť verejný záujem spočívajúci v ochrane verejného poriadku s právom na súkromný a rodinný život cudzinca.

50. Vzhľadom na rozhodovaciu činnosť správnych súdov, ako aj kasačného súdu v otázke zaisťovania maloletých cudzincov, vo veci zaistenia maloletých cudzincov možno v konaní 6Sa/7/2018 predpokladať zrušenie rozhodnutia správneho orgánu a nariadenia ich bezodkladného prepustenia.

51. V prípade, ak by správny súd ponechal žalobcu v zaistení po tom, čo by došlo k prepusteniu zo zaistenia maloletých cudzincov, došlo by tým aj k porušeniu čl. 9 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, v zmysle ktorého dieťa nemôže byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli, ibaže by takéto oddelenie bolo potrebné v záujme dieťaťa, čo v danom konaní preukázané nebolo. Teda ponechaním žalobcu v zaistení by z pohľadu maloletých cudzincov došlo k porušeniu princípu sledovania ich najlepšieho záujmu, keďže títo po svojom prepustení majú právo byť so aj svojím druhým rodičom.

52. Správny súd má zato, že žalovaný neposúdil dostatočne /v kontexte zaistenia maloletých cudzincov - detí žalobcu/ zaistenie žalobcu so zásahom do jeho práva na rodinný a súkromný život (čl. 8 ods. 1 Dohovoru), ako aj so zásahom do práva na rodinný a súkromný život jeho manželky a maloletých detí.

53. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti správny súd v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami podľa § 230 ods. 1 písm. a) Správneho súdneho poriadku a z dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. c) a d) Správneho súdneho poriadku napadnuté rozhodnutie žalovaného č. PPZ-HCP-BB7-28-015/2018-AV zo dňa 04.01.2018 zrušil a nariadil žalovanému, aby žalobca bol bezodkladne prepustený zo zaistenia.

54. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že priznal ich náhradu žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný, voči žalovanému. O výške priznaných trov konania bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom

spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.